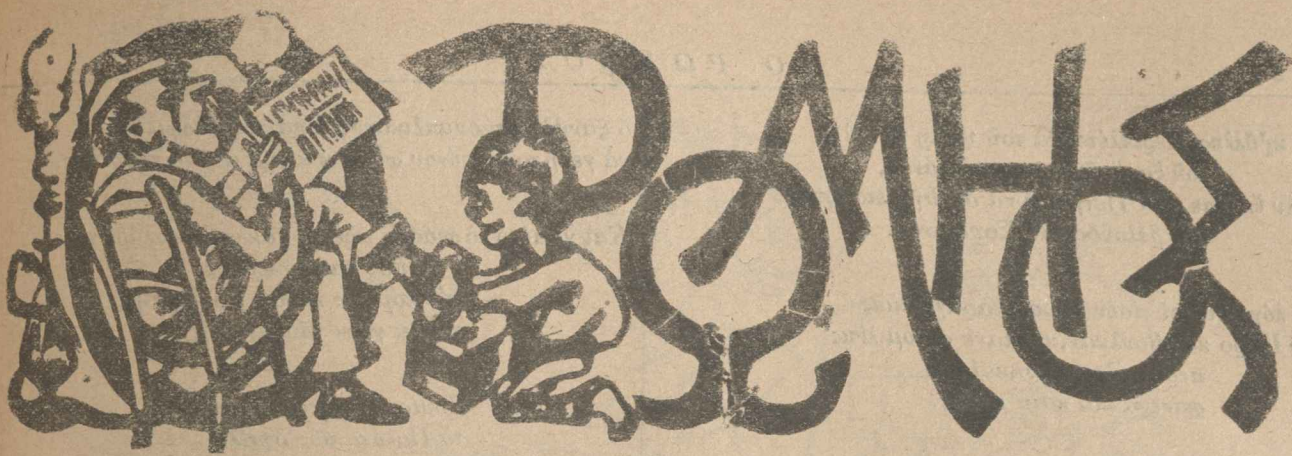

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτον αριθμοῦντες χρόν
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθε ὤνων.

Χίλια καὶ ἑνηακόσα πέντε,
τὰ κουνούμε καὶ ἐν ακουνεύεται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἰράγματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι ἰμὸν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ὅτ' ἔρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτὼ σωτηρίου
μηνὸς Ὁκτωβρίου.

Ἐνιακόσα καὶ δέκ' ἀριθμῶ
καὶ τὸ κράτος ὑμνεῖτ' ἐν ρυθμῷ.

Τὸν Ρωμνοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χεῖμαρρον φῶδων
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
οὐδαμῶς δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσαρ' ἀριθμός.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Καὶ μεροῦδ' α, Φασουλῆ...

Καλῶς τὸν ἀδελφοῦλή.

Π.—Δὲν ξέρεις πῶς λαχτάρισα τῶν ἐκλογῶν νταῶλι.

Φ.—Κι' ἐγὼ πῶς ἤθελα ξανά' στῆς σάχλας τὸ καμίνι
καὶ ἄλλ' ὅλους Βουλῆς πρὸς χάριν μας νὰ γίνῃ
νὰ μᾶς ἐμπήσῃ κίνησις καὶ λίγη τρικυμία.

Π.—Δὲν ἔκανες μὲ τὸν Μπουλντῶκ συνέντευξι καμμία;

Φ.—Ἐπειδὴ καὶ δὲν ἀρμόζει
στὴν Δικαιοσύνην πλάνη
μ' ἕναν, ποῦμαθε νὰ κάνῃ
προπετιῶς τὸν καραγκιόζη,
νὰ φυλάκισαν τὸν δόλο τὸν Μπουλντῶκ καὶ τὸν Γοργόνα
νὰ κάνῃ τὸν ἀστεῖο μέσα' στὸν παλῶ Στρατῶνα.

Π.—Δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ,
τί φρονεῖς γιὰ τὴ Βουλῇ;
Φ.—Ἐγώ, κύριε, φρονῶ πῶς ἐρμητικῶς κλεισμένη
πρὸς μνητῶν δόλγων μένει,
καὶ μετ' οὐ πολὺ δ' ἀνοίξῃ
τὸν Πρωθυπουργὸ νὰ πνίξῃ.

Π.—Πόσα θὰ τοῦ πῇ καὶ πόσα
τῆς ρητορικῆς ἢ γλώσσα.

Θὰ τοῦ ποῦνε, μπουνταλά,
πῶς δὲν φέρθηκε καλά
στὰ ζητήματα τοῦ κράτους
καὶ θὰ τρίβουν τὴν κοιλιὰ τους.

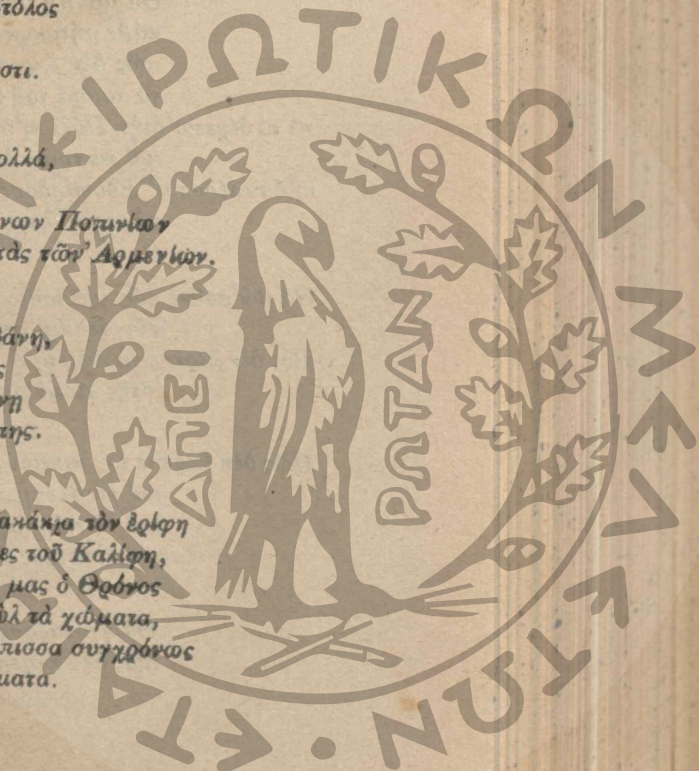
Θὰ τοῦ ποῦνε πῶς ἐσχάτως
ἐξ αἰτίας τοῦ κράτος
ἐξευτελισμοὺς δέστη.

Θὰ τοῦ ποῦνε πῶς ὁ Σιόλος
ἐπρεπε ταχέως ὅλος
νὰ σταλῇ στὸ Βουκουρέστι.

Κι' ἄλλα θὰ τοῦ ποῦν πολλά,
πῶς δὲν ἔτριψε καλά
καὶ ὅπως ἐπρεπε τὴ μούρη τῶν Ρωμνοῦν Ποταμίων
καὶ δὲν πρόλαβε τὰς βόμβας τὰς γνωστὰς τῶν Ἀρμενίων.

Θὰ τοῦ σκούξῃ, μπεχλιβάνη,
κάθε ρήτωρ συμπολίτης
πῶς δὲν μπόρεσε νὰ κάνῃ
καὶ τὴν ἐγῶσιν τῆς Κρήτης.

Θὰ φωνάξουν πρὸς τοὺς ἄλλους' στὸν Σανάκη τὸν ἐρίφη
πῶς δὲν ἐπρεπε νὰ πάρῃ καὶ Ὁσμανίδες τοῦ Καίφη,
πῶς δὲν ἐπρεπε καθόλου καὶ ὁ μέγας μας ὁ Θεός
ἕνα του βλαστὸ νὰ στείλῃ στῆς Σταμπούλ τὰ χάρματα,
καὶ ὁ Νικόλαος ὁ Προίκηψ καὶ ἡ Προγκήπισσα συγχρόνως
νὰ βρουν φιλοξενία' σ' αὐτὸν Γιλδίτ τὰ δώματα.

"Ενας κι' άλλος, Περικλέτο, θά τοῦ ψάλλῃ τὰ καὶ τὰ
τοῦ ξανθοῦ ρεπουμπλικάνου,
πῶς δὲν ἔπρεπε κι' ὁ Πρίγκηψ νὰ δεχθῇ μεταξωτὰ
καὶ βελούδα τοῦ Σουλτάνου.

Δίχως λόγο θά τοῦ ποῦν ἔδωσε παραγγελίας
εἰς τοῦ Γάρο καὶ Βουλκάν, κι' ἔκανε συνομιλίας
περὶ στόλου παρακαίρως
φανερά καὶ κατὰ μέρος.

Θά τοῦ ποῦν πῶς κυβερνᾷ
δίχως ἀφορμὴ κι' αἰτία,
πῶς ἀπλῶναι τραχανᾶ,
κι' ὅσο γιὰ διπλωματία
δὲν ἐσκάμπασε ποτέ του, δὲν κατάλαβε κουκουῦτοι,
κι' ἕνας ναργιλὲς τοῦ πρέπει μὲ κατάχρυσο μαρκουῦτσι.

Θά τοῦ ποῦν γιὰ διπλωμάτης πῶς μισαλὸ δὲν ἔχει νόκο,
πῶς μιλεῖ μὲ τοὺς Μινίστρος κουτουροῦ καὶ βερεσέ,
θά τοῦ ποῦν πῶς δὲν γνωρίζει τί συμβαίνει σὺν Μαρόκο
καὶ γιὰ ποιοὺς καὶ πόσους λόγους ἔπρεπε κι' ὁ Δεϊκασσέ.

Θά τοῦ ποῦν πῶς γιὰ πολέμους τὸν παρασφίξαν μανίαις
καὶ μᾶς ἔγινε τσιμποῦρι,
κι' ἄφησε καὶ τὸν Βουδούρη
μὲ τὸν Στάγεο νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ κλείσῃ συμφωνίας.

Θά τοῦ ποῦν πῶς ἐφοβήθη τὸν σαχλὸ τὸν Δαχοβάρη
καὶ τὴν σαχλο-Ρουμανία,
καὶ δὲν φρόντισε νὰ πάρῃ
μήτε τὴν Μακεδονία.

Θά τοῦ ποῦν, Περικλέτο, πῶς αὐτὸς ἔξ ἀμελείας
ἄφησε τοὺς Μακεδόνας εἰς τὴν λύσαν τῶν Βουλγάρων,
πῶς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ κι' ἡ Κορδὼνα τῆς Ἀγγλίας
σὲ κυνήγι νὰ καλέσῃ τὴν δική μας ἄρον ἄρον.

Θά τοῦ πῇ, βρε στοκοφίσι,
κάθε ρήτωρ θαρραλέος
πῶς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ
τὰ παιδιὰ τοῦ Βασιλέως
νὰ τὰ δέχεται σὴν Πόλι κι' ὁ Σουλτάνος σὰν οἰκείους
καὶ νὰ τρεῖν ἀτζέμ-πυλάφια,
κι' ὁ πατέρας μ' Ἐδουάρδους καὶ μ' Ἐγγλέζους Πατρικίους
νὰ κτυπᾷ λαγούς καὶ λάφια.

Θά τοῦ ποῦν πῶς γιὰ τοῦτο δὲν θά τοῦ δοθῇ συγγνώμη
νῦν, εἰ καὶ σ' τοὺς αἰῶνας,
πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ κι' ὁ Διάδοχος ἀκόμη
σ' τῆς Δαρίσσης τοὺς ἀγῶνας.

Πῶς δὲν ἔπρεπε τοῦ κράτους νὰ ξεχάσῃ τῆς δουλειᾶς
καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς καράδες,
καὶ νὰ πάῃ σ' τῆς Μηλιαῖς
καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς Τσαγκαράδες.

Θά φωνάζουν πρὸς τοὺς ἄλλους
πῶς δὲν ἔπρεπε κι' ὁ Ράλλης,

ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικάνος, ὁ παντοῦ λαοφίλης,
νὰ γενῇ τοῦ Θρόνου φίλος καὶ μὴ μπόνα τῆς Ἀλλῆς.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ φιάσκο πρέπει κάκιστον νὰ λάβῃ τέλος
ὁ ξανθὸς σανιδουκράτης,
κι' ὁ κομπὸς νάλθῃ Κορρηάτης,
ποῦ χει γίνεϊ Μαζανιέλος.

Τοῦτο λὲν ρητόρων χεῖλη
τὸ Παλάτι πῶς δρεῖλει
τὴν ρεπουμπλικὰ νὰ βγάλῃ
τὴν βασιλικὴν τοῦ Ράλλη,
ποῦναι πονηρὴ τυφίτσα,
καὶ μὴ κόκκινη σκουφίτσα
Κόντε-Μιραμπὼ νὰ βάλῃ.

Θά τοῦ ποῦν κι' ἄλλοι μὲ βροισαῖς
ὅτ' ὁ πτωχὸ ρεπουμπλικάνο
πῶς δὲν πῆρε μὲ φτυσιᾶς
καὶ τὸν κύριο Ρασκάνο,
τὸν κανάγια τὸν Ρουμάνο,
ποῦ τῶν Βλάχων τὸ Κουβέρνο πρὸς ἡμᾶς τὸν ἀποστάλῃ
καὶ πρωτόκολλα σπουδαῖα καὶ συμβάσεις καταγγέλλῃ.

Θά τοῦ ποῦν κι' ἄλλα τέτοια,
πῶς δὲν παραβρόντησε,
πῶς βρονάχα γιὰ ρουσφέτια
τῶν πιστῶν ἐφρόντισε,
πῶς τοῦ Μήτσου τὸ κοπάδι χόρτασε τὸ νησιῶ
καὶ δὲν ἔδωσε καθόλου καὶ σ' ἐκείνους μερδικό.

Θά τοῦ σκούζουνε μὲ τόνο
μερικοί τῶν φατριῶν
πῶς δὲν πρόλαβε τὸν φόνο
τῶν ψωμάδων τῶν τριῶν.

Καὶ θ' ἀκούσῃς σ' τὸν ἀγῶνα
καὶ πολλὰς ἐπικρατήσεις
γιὰ τὸν κύριο Γοργόνα
τὸν Μπουλντιώ, ποῦ θά σαστίσῃ,
κι' ὅσους νὰ τὸν μεταφέρουν σ' τὴν Βουλὴ, βρε κουτενέ,
νὰ τοὺς κἀνῃ τὸν ἀστεῖο καὶ τὸν καραγκιόζ-μπερνέ.

Θά τοῦ ποῦν σ' αὐτὰ τὰ χάλια
πῶς ποσὺς δὲν ἐπροσπάθει
νὰ βροῦν ἄφθονα κοράλια
μέσ' ἀπὸ θαλάσσης βάρη.

Κι' ἄφησε σ' τὸν πάτο πλούτη
γιὰ τὸ κράτος μας μυθώδη,
ποῦ θά πέγραψε μπαρουῦτι
κι' ὅλα τὰλλα τὰ χρειώδη.

Θά τοῦ ποῦν γιὰ τὴν Εὐρώπῃ πῶς δὲν φρόντισε καθόλου
πῶς διέκοψε τὰς σχέσεις,
κι' ἂν δὲν ἔχουν ἔλοι θέσεις
οἱ θεομοὶ τοῦ κράτους πᾶνε μὴ χαρὰ κατὰ διαβόλου.

Συλλήψεις συνεχεῖς
Μπουλντιώ τῆς ἐποχῆς.

Τέτοια, βρε χαντακωμένε,
τοῦ Πρωθυπουργοῦ θά λένε,
καὶ θά θαλαλοῦν μεγάλοι
καὶ μικροὶ βραχνοκοκόροι
τὴν ρεπουμπλικὰ τοῦ Ράλλη
καὶ τοῦ Κόντε τὸ καστόρι.

Ὁ δὲ Ράλλης θά βροντήσῃ
καὶ βροντώδης θ' ἀπαντήσῃ
σὲ μομφῶν τοσούτων βρόμον
πῶς τετέλεκε τὸν νόμον,
πῶς τετήρηκε τὴν πίστιν
πρὸς τὸ Στέμμα, πρὸς τὸ κόμμα,
καὶ πρὸς πάντα τοῦτου μύστιν,
ὅπου δείχνει χάσκον στόμα.

Κι' ἂν διέκοψε τὰς σχέσεις μὲ Ρωμοῦνους Ὀσποδάρους,
πλὴν συνέσφιξε τοιαύτας μὲ κουμπάρους καὶ κουμπάρους,
μὲ τὸν ῥέκτιν Ἀσημάκη, ποῦ τὸν ἔχει σὺν πλευρὸ του,
μὲ τὸν Λάμπρο, τὸν Βασίλη,
μὲ τὸν Νώντα, μὲ τὴν Πύλην,
καὶ μὲ τὸν συμπέθερό του.

Πῶς τὸ σύμπαν ἀπειλεῖ,
πῶς Σουλτάνων πῆρε δῶρα...
Δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῇ,
πῶς γνωρίζεις ἀπὸ τώρα
τί θά ποῦν αὐτοὶ κι' ἐκείνοι,
τὸ σακάκι, τὸ σκαρπίνι;

Δὲν πιστεῖς σ' ὅ,τι λές, ἂν καὶ τόσον σ' ἐκτιμῶ...
Φ.—Θά τὰκούσῃς σ' τὴν Βουλὴ νὰ τὰ λένε μὲ ἄ μὲ.

Λοιπὸν ὁ Ράλλης θά τοὺς πῇ πῶς εἶνε διπλωμάτης
δξὺς, ἀνοικτομμάτης,
πῶς ἔχει τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν διπλωματία,
μὰ καὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ Γάλλου τὴν αἰτία.

Πῶς θά πληρώσῃ τὰς μομφὰς ἐκείνας μὲ τὸν τόκο,
κι' ἂν γίνῃ συνδιάσκεψις καμμιὰ γιὰ τὸ Μαρόκο
εἶναι τὰ μάλα πιθανόν
ν' ἀποσταλῇ κι' ἔξ Ἀθηνῶν
κανένας ἀντιπρόσωπος, ποῦ νὰ μιλή γιὰ μᾶς,
πρὶν ἀπὸ ξένους φαγωθῇ κι' αὐτὸς ὁ λουκουμάς.

Θά πῇ πῶς ὅσα λέγονται δὲν εἶναι διόλου βάσιμα,
πῶς τὴν ναυτίαν προκαλοῦν,
πῶς πιθανόν ν' ἀποσταλοῦν
κι' ἐκ τοῦ Μαρόκου μερικὰ περίφημα παράσημα.

Θά τοὺς πῇ πῶς ἔχει γνώσεις,
πῶς δὲν στέκει σιάσιμος,
πῶς θά κἀνῃ βελτιώσεις
νὰ γενῇ διάσημος.

Πῶς σὰν μούστου βράζει μπότσα,
πῶς δὲν παίζει μήτε κότσα,
μήτε κύβους κι' ἀσκαμπαῦλους.

Πῶς θά μεταβάλῃ μέση,
πῶς ἄλλοι θά μεταφέρῃ
τοὺς Βασιλικὸς τοὺς Σταύλους.

Καὶ τοῦ Κράτους ἡ Βουλὴ
μὲ τὸ κάθε τῆς χαλὶ
καὶ τὸ χάλι τὸ πολὺ
θὰ μεταφερθῇ συγχρόνως
εἰς τὸν κῆπον τοῦ κλαυμῶνος.

Καὶ μὲ θοήρους δώδεκα
θὰ λαλῇ πρὸς κλαίοντας,
καὶ μὲ μάτια θαλασσομένα
θὰ πηγαίνει λέωντας.

Καί' σ' το μέρος, βρὲ ζευζέκη,
 ποῦ σὰν φάρος τῶρα στέκει
 τὸ Παμβουλευτήριο,
 θ' ἀπομείνῃ μετὰ χρόνον
 ὁ Κολοκοτρώνης μόνον
 κι' ἐν' ἀφοδευτήριο.

Θά φωνάξῃ σοβαρά
 πῶς δαπάνῃ δημοσίᾳ
 θά γενῇ μεταφορά,
 θά γενῇ μετοικεσία.

Θά φωνάξῃ καὶ θά' πῃ
 πῶς γὰ νᾶλθῃ προκοπὴ
 σκέπτεται νὰ μεταφέρῃ καὶ τὸ δόλιο Κεντρικὸ
 μὲ τὸν κάθε ποτικὸ
 ἔξω τοῦ κοινοῦ σχεδίου τῆς εὐόδου πρωτευούσης,
 γὰ νὰ μὴ' μπορῇ καθεὶς
 πατριώτης ἀληθῆς
 νὰ τὸ βλέπῃ πάντα' μπρὸς του καὶ νὰ πάσῃ παρακρούσεις.

Θά' πῃ καὶ γὰ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Μακεδονία
 πῶς μερικοὶ προστάται γυρεύουν μερικὸ,
 θά' πῃ πῶς ἴσως τῶρα γὰ τὴν Ἰαπωνία
 κι' ὁ Στόλος τὰ πρυμνήση κοντὰ' σ' τὸν Ἀγγλικό.

Θά' πῃ κι' ὁ Ποπινίου πῶς τῶκοψε κουμποῦρι,
 θά' πῃ γὰ τὸν Ρασκάνο
 πῶς τοῦτρινε τὴν μούρη
 καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Πῶς' πάτησε ποδάρι
 σὲ κάθε ταπεινό,
 σὲ κάθε Λαχοβάρη
 καὶ Κατακουζηνό.

Θά' πῃ πῶς' λίγαις λόγχαις ἂν εἶχαμε κι' ἐμεῖς
 δὲν θᾶθελε Ρωμοῦνος ποτὲ νὰ καταγγεῖλῃ
 πρωτόκολλα, ποῦ λόγος τὰ σφράγισε τιμῆς,
 μήτε κι' ὁ Λαχοβάρης θρασὺς θὰ μᾶς ἠπείλει,
 μήτε κανένα τέτοιο τσανάκι παστρικὸ
 δὲν θᾶδειχνε' μπροστὰ' μας μπουρὶ πολεμικό.

Θά' πῃ πῶς' Ἀρμενίων πυρὰ δὲν ἐφοβήθη
 θά' πῃ πῶς καὶ σὲ μύδρους ἐπρόταξε τὰ στήθη,
 θά' πῃ καὶ γὰ ρουσφέτια πῶς δὲν παρεξέτράπη,
 θά' πῃ πῶς γὰ νὰ δείξῃ σ' τὸν Πατισὰχ ἀγάπη
 κατακρατεῖ δεσμώτας καμπόσους' Ἀρμενίους,
 ποῦχαν γὰ τὸν Καλίφῃ σκοποὺς καταχθονίους.

Οὐκοῦν θά' πῃ πῶς χάριν τοῦ ζήλου μας αὐτοῦ
 πρεσβείαις τοῦ κυρίου Ριφὰτ τοῦ Πρεσβευτοῦ
 ἐπῆραν Μετζητιέδες διάφοροι φρουροὶ
 νὰ τρέχουν νὰ γυρεύουν μπόμπαις μὲ τὸ κερὶ.

Θά' πῃ γὰ αὐτὸν τὸν ζήλο πῶς πάλι μὲ τὴν Πύλην
 θὰ γίνωμε σὰν πρῶτα καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι,
 θά' πῃ πῶς δὲν θὰ θέλῃ κι' ἐκείνη τὸ κακό μας,
 κι' ὅποταν πιάνη κάποιον ὀπλαρχηγό' δικό μας,
 γὰ χάρι μας μεγάλη δὲν θὰ τὸν βασανίξῃ
 κι' ἀμέσως ἄφε σβύσε θὰ τὸν ἀπαχονίξῃ.

Θά' πῃ πῶς μᾶς ἀμείβει τῆς Πύλης τὸ Νιοβλέι,
 κι' ὅποιος φιλίας θέλει μ' ἐκείνην ἀσφαλεῖς
 ὀφείλει' σ' τῆς Ἀθήνας τὸ πρῶτο Βιλαέτι
 πειθῆνιος' γὰ γίνῃ τοῦ Πατισὰχ Βαλῆς.

Θά' πῃ καὶ γὰ τοῦ Γήγρο καὶ τοῦ Βουλκὰν τὰ πλοῖα,
 θά' πῃ μ' αὐτὰ πῶς θάνα κι' ἡ Μοῖρα μας τελεία,
 θά' πῃ πῶς δὲν ἀφίνουν κι' ἄλλα νὰ παραγγεῖλωμε
 τοῦ διεθνοῦς ἐλέγχου τὰ διεθνή κωθώνια,
 θά' πῃ πῶς' σ' τὰς Εὐρώπας ἐπιτροπαῖς θὰ στείλωμε
 νὰ πᾶν νὰ δοκιμάσουν λογῆς λογῆς κανόνια,
 μὰ σὰν δὲν βροῦν κανένα κατάλληλο γὰ μᾶς
 θὰ πᾶν ἀμέσως κι' ἄλλαις γὰ νέας δοκιμάς.

Θά' πῃ καὶ γὰ ψωμάδων πλεονεκιῶν ἀγῶνας,
 θά' πῃ πῶς ἂν κι' ἐκείνος ὁ κύριος Γοργόνας
 ἐκάθισε' σ' τὸ φρέσκο δὲν ἔπαθε καμμία
 σ' τὴ φυλακὴ ζημία,
 πῶς κι' ὁ Μπουλντὼκ δαπάνῃ τοῦ κράτους ἐσιτίσθη
 καὶ γὰ τὸν καραγκιόζῃ τελείως κατηρητίσθη.

Ἄν' ὅμως μέχρι τέλους τοῦ τρέχοντος μηνός,
 ποῦ θᾶλθουν οἱ πατέρες μὲ στόμα κεχηνός,
 ὁ Βασιλεὺς ἀκόμη' σ' τὸ κράτος δὲν γυρίσῃ,
 μὰ πάει' σ' τὴν Ἀγγλία
 καὶ πάλι' σ' τὴν Γαλλία
 καὶ μέσ' σ' τὸ Παρίσι.

Τότε ποῦ λὲς ὁ Ράλλης
 ὁ καὶ κατοαρομάλλης

Θά' πῃ πῶς δημοκόπος δὲν πρέπει ρητορεία
 νὰ λήῃ σαχλαμάραις γὰ τὴν ἀργοπορία,
 κι' ἂν σὲ κινήγη Λόρδων ὁ Βασιλεὺς τρυφᾷ,
 ἐκεῖ ποῦ θὰ θηρεύῃ παντοειδῆ θηρόματα
 'μπορεῖ' σ' τὸν Εἰδουάρδο νὰ πῇ κρυφὰ κρυφὰ
 καὶ δρᾷ καλὰ λογάκια γὰ τὰ δικά μας πράγματα.

Θά' πῃ τὸ Σύνταγμα μας πῶς μὴ' χαρὰ δονεῖται
 κι' ἄς μὴ' μᾶς τρεῖν οἱ τύποι,
 κι' ἂν ἡ Κορῶνα λείπῃ
 πλὴν εἶναι τὸ παιδί τῆς γὰ ν' ἀντιβασιλεύῃ.

Τέτοια θά' πῃ σχεδὸν ὁ Ράλλης ρωμαλέος,
 καὶ σὺ σὰν τενεκὲς καὶ βλάκας ἀγελαῖος
 θ' ἀκούσης ἔναν κι' ἄλλο τοῦ Παρλαμέντου στόλο
 καὶ θᾶλθῃς νὰ μοῦ λύσης τὸν ἀφαλὸ' σ' τὸ ξύλο.
 Π. — Αὐτὸ καὶ τῶρα κάνω μὲ τὴν ματσούκα τούτη
 κι' ὅρα ξυλᾷς, τσιφούτη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μέγα Ραφεῖον ἀληθὲς σ' τὰς Πάτρας ἐκεῖ πέρα
 καὶ ὅλα τελειότατον τῶν ἀδελφῶν Μαχαίρα.
 Τὸ συγιστὰ κι' ὁ Φασουλῆς σὲ γέροντας καὶ νέους,
 εἰς τοῦ συρμοῦ τοὺς Πατρινοὺς κι' ἐδῶ' σ' τοὺς Ἀθηναίους.
 Θαῦμα καὶ τὸ θαλλίδιόν, θαῦμα καὶ τὸ βελόνι,
 κόβει καὶ ράβει, βρὲ παιδιὰ, μὰ δίχως νὰ ξιλόνη.

Δέλτα τοῦ Σιμόνωφ ἔργον' Ἀμαρτίας — Ἀσθενείας,
 χρησιμώτατον βιβλίον πρὸς σπουδὴν τῆς κοινωνίας,
 γλαφυρῶς ἀποδείκνυν εἰς τὴν πλάσιν τῶν συγχρόνων
 πῶς πηγάζει κάθε νόσος ἐξ ἁμαρτιῶν καὶ μόνον.